

POEZIJA

399807

Iztok Osojnik

Mesto pod Nanosom

Los golpes

Vse to vidim s slepimi očmi!
Očitno je treba gledati iz notranjosti oči.

A ko dvignem glavo in hočem pomisliti,
ko vidim kostonje,
ko vidim to politično obračunavanje,
da nam nič ne ostane
za bolj duhovne reči,
če se sme tako reči,
namreč v nenehnem času ostre
antidramatičnosti,

ko dvignem glavo
in začudeno opazujem stavke
o bolečini in o odpiranju
v pesem,

pomislim, da bi moral o tem
pisati nekdo drug, neki drug um.
Riba glava povsem dvignjena iz vode.

999602914

Svet pa tak, kakršen je,
ne dober ne slab,
krut in ljubezniv in premešan z
ljudmi.

Neka pot se vijuga po grmičasti
lakti mesta.
Toda jaz sem
premajhen.
Zdaj to spet vem.

Vem pa tudi, da bom to spet pozabil.

En la vida

Križ!
O tem bom gotovo spregovoril tudi
drugje.
Tu le omenim strašno moč
trpljenja, da te odpre.
V bolečini svet tuli od duhovnosti
kot umirajoč volk
od tistega strašnega: Zapustil si
me!

Včasih preprosto zmanjka sape
in življenjske moči,
a živiš, živiš naprej,
svet pa cvili od utripajoče živosti
kot velikanska, odrta žival.

Žilave prsi se ji spuščajo in dvigajo v
ihtečih skokih,

ko beda tako pritisne,
 da tudi za solze ni več moči.
 Ko beda tako strahotno pritisne,
 vsi tisti ubogi smehljajčki,
 in takrat ohraniti nekaj
 prisebnosti!
 Biti sposoben jekleno mrzlo zašepetati:
 Eloi, eloi ...

O tem nimam pravice govoriti!
 A takrat je slepi Bog, nebivajoči
 Bog do konca
 tu

Tan fuertes

Danes v meni govori nekdo drug.
 Dovolj je, da se dotaknem,
 in se odpre,
 kakorkoli že imenujete to,
 kakorkoli že.

In kdorkoli že.
 Stkan iz toliko src,
 iz toliko približevanj,
 in potem tisti dvig oči,
 čisto mirne oči, ostre, ledeno sive,
 obkrožene s prepotenimi volančki
 utrujenih, izčrpanih las,
 od soli osončenega obraza,
 tista dva koščka iskrečega oglja
 kot v kakšnem z bogom preplavljenem
 snežaku.

Spominjam se malega mesta ob
 počasni, umazani reki.
 Spominjam se svojega rojstnega kraja.
 Po cestah so ropotali tramvaji,
 trgovina na drugi strani ceste,
 sredi trga pa deček, obstali deček,
 z očmi, ki nerazumevajoče prisluškujejo
 vlažnim vonjem listov španskega bezga.
 Rojstni kraj mojih pesmi.

Čas je že bil, da sva stopila narazen,
 da si spregovoril s svojim glasom.

Jaz zapisujem.
 In odženem ljubico, ki naju je prekinila ...

Son pocos

Glej! Opazujem gazelico,
 ko pride vsa zaspana v topli
 srajci iz spalnice
 in prisrčno ljubko nerga po
 kuhinji
 in se ne obnese preveč pri reševanju
 križank,
 zunaj pa sneg, aprila.

Odprli smo nekaj jezer in rek
 in zaskrbljenega zajca na
 mestni ulici,
 sneg na bregu ob ravnodušni reki,
 toda vse to govori.

Tistega zajca smo presenetili
 v notranjosti njegovega obrata,
 ko so oči zdrsnile po pročeljih hiš.
 Sneg in poganjajoči nohti kostanjev.
 Velika noč, ki bo jutri,
 sama prav tako del resničnosti.
 Vse to razločiti in pozdraviti
 vsako na svojem mestu.

Veliko je teh stvari.

Vuelve los ojos

Natreniral sem
 mišičasto žival.
 Seveda ne dovolj. Kaj takega ne obstaja, ta dovolj.
 Jo natlačil z velikonočnimi šunkami
 in potico,
 v noge mi je toplo.
 Bilo bi neumestno tajiti,
 da sem iz bogatega dela sveta.
 Moja zavetišča: balkon nad Jadranskim morjem,
 previsna stena, ki jo zasipava sneg,
 America del Sur. In Nietzsche.

Ušlo mi je.
 Nekaj z dna misli, nepovratno ušlo.
 Splašilo ptico neopisljivega duha.
 Nekaj, kar je bilo moč slutiti.
 Ne sprašujte, kako, od kod.
 Veliko, dobro močvirje
 v zmernem podnebnem pasu,
 brez strupenih kač

ali bliskovitih krokodilov
 – je to dobro? –
 močvirje z bistrumnimi tolmini in z izostrenim
 ločjem,
 močvirje vdaje.

Potegnilo me je
 v razigrano samoto.

Bil sem nepazljiv, otroško prevzeten,
 izgubil vreteno
 jasnih besed. V tej pesmi
 to zelo dobro vem.